

# Fængende ungdomsteater om ludomani: Redningsplanken er ærlighed



Spilledjævlene (Anders Valentinus Dam og Rasmus Reiersen, t.h.) med de groteske masker og vrængende munde er ikke kun skræmmende, men får også én til at mærke den spænding, der trigger ludomaner. Foto: Søren Meisner

"Ludo" er et velspillet og fængende ungdomsdrama om spilafhængighed. Om den sytrådtynde grænse mellem underholdning, tidsfordriv, flugt og gåen til grunde.

12 mar. 2023 kl. 21:00

[Kopier link adressen:](#)

Lene Kryger kryger@fyens.dk

"Ludo" er et velspillet og fængende drama om spilafhængighed. Om den sytrådtynde grænse mellem underholdning, tidsfordriv, flugt og gåen til grunde.

De forventelige skræmmebilleder og højtråbende advarselstrekanter er stuvet væk til fordel for objektive "faktabokse" pakket ind i vanvidsgøgl.

Alex er 10 år, da spilledjævlen puster ham i nakken. 14 år da spilledjævlen griber ham hårdt i armen. Og 17 år da spilledjævlen er millimeter fra at flå hans strube op.

Alex er en glad knægt, der elsker fodbold. Altså til den dag han oplever, hvad det vil sige at sidde i held.

Da Alex først er hooked på at spille, ændrer han mentalitet. Han bliver utilnærmelig og opfarende og fravælger fællesskabet til fordel for det kick, han får, når han spinner som lykkekuglen i rouletten.

## Heldet slipper op

Højere indsats, større risiko og hedere drømme om en tsunami af penge følger med venskabet med spillehajen Ace, men da Alex' held slipper op, punkterer venskabet, og hans gæld til Ace vokser fra time til time. Og Alex ser selvmord som eneste løsning.





Alex (Anders Valentinus Dam, bagest) og hans far (Rasmus Reiersen) genoplever Champions League-finalen mellem Liverpool og Milan med en entusiasme, der smitter - også hos tilskuerne, der ikke var født i 2005. Foto: Søren Meisner

Hvis "Ludo" havde været en undergangshistorie, havde vi sagt farvel til Alex på kanten af Helvedessprækken. Men dramatikerens Anders Valentinus Dam insisterer på at vise en udvej. Redningsplanken er ærlighed.

Først når man får styrke til at være ærlig over for sig selv og dem, man holder af, kan man tage kampen op og tage imod den hjælp fra andre, som er så afgørende for, at man finder tilbage til det menneske, man inderst inde er.

### Felter på en ludoplade

At skrælle spilafhængigheden af sig er ikke gjort med ét forsøg, for akkurat som på et ludobræt risikerer man at lande på et felt, hvor brikken "tilbagefald" slår én hjem.

Alex roder sig ud i så mange bortforklaringer og undskyldninger, at man vænner sig til ikke at tro på ham. Hver gang han har skudt gevinstpapegøjen og er høj på eufori og dopamin, venter vi på faldet - for det kommer altid.

Selv om spilledjævlene med groteske masker og vrængende munde bombarderer publikum med fakta om ludomani og slår Mr. Green, Unibet, Oddset og Bet365 i hartkorn med narkopushere, bliver man ikke kun skræmt, men mærker også den spænding, der trigger ludomaner.

### Tre kirsebær på række

Lysfelterne i trappetrinnene i amfiscenografien veksler i stærke farver, der minder om ædelstenene i Aladdins hule, og plinglyde skaber tankespring til enarmede tyveknægte med tre kirsebær på stribe.

Hvis ikke lyden af klingende mønt, der fosser ud af maskinen, gør én hooked, så gør hele setuppet af småforbudte eventyr og længslen efter næste trip.

Men virkeligheden trænger sig på, når metalskrigene fra et bremsende tog skærer gennem luften. Lydeffekten varsler timeout, helle eller endnu et skridt mod fortabelsen.

## Usynlig tatovering

Ved at spille Alex som "naboens glade søn" understreger Anders Valentinus Dam, at "Ludo" er Alex' historie, men at den samme skæbne kan ramme alle andre.

Rasmus Reiersen nuancerer personerne omkring Alex: den magtesløse og trofaste far, no shit-psykologen i fåreklæderne og den sleske, uempatiske spillehaj.

Ved at fortælle Alex' historie i tilbageblik med spring i tid og sted bliver det muligt at drysse øjeblikke af uspoleret glæde og sprællevende fodboldnostalgi ud over den barske handling.

Det er for let at sætte "Ludo" i bås som en forestilling om ludomani. Poker var Alex' heftigste drug, men for andre har alkohol, stoffer, mad, shopping eller sex samme besættende virkning.

Og for hvert pling, der lød under forestillingen, var der flere tilskuere, der fik det lille ryk i kroppen, som indikerer, at lyden af SoMe-likes også er vanedannende og afhængighedsskabende.

"Et spil er for meget. 1000 er for lidt". Det budskab gik rent ind hos eleverne i den skoleklasse, jeg så "Ludo" sammen med. En sal fuld af teenagere, der var stille og lyttende på den måde, hvor man fornemmer, at ordene rammer som nålestik og efterlader en usynlig tatovering i huden.

Nørregaards Teater, Odense: "Ludo - når djævelen spiller med". Idé, manuskript og producent: Anders Valentinus Dam. Instruktion: Victor Marcussen. Scenografi: Carsten Wittrock. Masker: Steffen Brandt. Medvirkende: Rasmus Reiersen og Anders Valentinus Dam. Produktion: Nørregaards Teater, Teater O og Holstebro Teater. Fra 13 år / 7.-10. klasse. Forestillingen varer 70 minutter. Sidste gang 17. marts.

